

De kracht van de stilte

Overdenking bij Lucas 10: 38-42

Ken je dat ook?

Dat je in de stilte iets ervaart van contact.

Van verbondenheid.

Dat er als het ware een gesprek ontstaat met jezelf of met een ander?

Hebben we dat niet ervaren, toen we al die lijkwagens zagen,
waarin de slachtoffers van de vliegtuigramp MH17 lagen?

Toen was er zo'n verbondenheid.

Een verbondenheid in verslagenheid.

Een verbondenheid in verdriet.

Is dat niet de kracht van de stilte.

De stilte die dan spreekt.

De stilte die dan huilt.

De stilte die spiegelt.

De stilte waarin je jezelf tegenkomt.

De stilte waarin je de ander tegenkomt.

De ander met zijn of haar verdriet.

Maar ook de Ander met een hoofdletter.

O zeker ... stilte kan ook heel anders ervaren worden.

Stilte kan ook bedreigend zijn.

De stilte in het donker.

De stilte voor de storm.

Dat kan ook.

Maar het kan ook anders.

Zoals bij Maria.

Maria zocht de stilte aan de voeten van de Heiland.

Dat kon Martha niet.

Zij wilde zorgen, dienen, bezig zijn, doorgaan.

Maar Maria legde haar werk neer.

Dat kwam even stil te liggen.

Stil om te kunnen luisteren.

Stil om al die woorden op te vangen.

Die woorden van Jezus.

Woorden van leven.

Woorden van hoop.

Dan kan de stilte gaan zingen.

De stilte zingt U toe o Here.

Dan kun je geraakt worden door die stille stem in je hart.

Dat kan gebeuren aan de voeten van Jezus.
Maar ook als je onder de indruk komt van de natuur en van Gods schepping.
Als het kriebelt van de vlinders in je buik of als je op een andere manier overspoeld wordt door blijdschap en dankbaarheid.

Dat kan zelfs gebeuren in tijden van intens verdriet.
Als je al de lijkwagens ziet.
Als je in dat alles en in die beladen stilte toch ook iets van God ervaart. Iets van Zijn trouw. Iets van Zijn belofte, dat Hij nooit zal loslaten wat Zijn hand begon.
O zeker, er zijn tijden, dat je je af kunt vragen, waar God toch is en of er nog wel iets terecht komt van zijn beloften.

Maar er zijn ook tijden, dat je het omdraait en je afvraagt wat het zou betekenen, als Hij er echt niet meer was. De dichter Guillaume van der Graft heeft dat zo verwoord:

*Want als Hij (God) er niet was
En Zijn stem was er niet
Dan was er van stilte geen sprake.
Alleen maar van zwijgen
Zo hard als graniet
Dat kan je
Doodeenzaam maken.*

*Maar de stilte:
Dat is een tweestemmig lied
Waarin God en de mens
Elkaar raken.*

Amen

Piet Hulshof